ל) [תוספתה פ"ב], ב) ס"ה
הינו, ג) ר"ת שנה ה', ד) [וע" היטב תום' זבחים קיז. סד"ה ר' שמעון ותום' תמורה יד: ד"ה סמי מכאן],

נוסחת הריב"ן

א] דמיין: ב] מונה: ג] נזיר עולם מהו מי אמרינן כיון דלמירות עולם לית ליה הפסח לא מיחול עליה וזירות מעכשיו כלל עד לאחר כ' דלמני ל' של נזירותו ברישא דאי למרת דתיחול עליה מעכשיו כי מטו להו לא אפשר ליה בלא הפסקה משום דקאמר ברישא הריני נזיר לאחר כ' יבהפסקה לא אפשר ליה משום דלא מייתרו ליה מההיא תגלחת לכם וויימון כים והסיסים שבפחת כדי גידול שער הלכך לא חיילי להו מעכשיו או דלמא לא: ואמ"ל כו' והשאר לימא: ד] או למירות: ה] הואיל דאילו מנה את של בנו אינו

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה לא סלהיו וכו׳ לומת אי לאחר עשרי וחמשה ואי לאח וחמשה ואי לאחר שלשים הילכך האי דהדר ואמר וכו' כן וכיון לאי אפשר וכו׳ כנזירות אחת דמי אבל הכל דקל נחית וכו׳ כיון דעשרה יומין כו׳: (ב) ד"ה ולת"ל היכל דלתר רמעכשיו וכו׳ לית ליה הפסק ליכא למימר דמונה ואח"כ ל' דהיכא דאמר ומעכשיו: (ג) ד"ה ואת"ל לענין הד"ח עם ד"ה כיון וכו' ליחלו להו לכולהו: (ד) ד"ה הכא בנזיר וכו' נזירות סתם :הואיל דלסוף עשרים

גליון הש"ם

ים' ד"ה אמר כמשה וכו' ולא היה היתר וכו'. ע' מה שתמה בזה בס' בתי כהונה ח"ב בסוף הספר בדרשותיו דף כב ע"ג:

הגהות התוספות

1. ל"ל הוא דיתרין. 2. ל"ל ז. ל ל יאום לינות יו ב. ל ל ל אחר נזירות דאחר עשרים. 3. ל"ל דבר'. 4. ל"ל דחוזר. 5. ל"ל נזיר עולם. 6. מיבות 9. נדל"ל בנזיר. 10. בס"ח ביום. 11. תיבות נדרים ונדבות נמחק ול"ל מנחות ונזירות. .12 ל"ל לאו נידר ונידב הוא. 13. ל"ל כי אם בשילה, ותיבת גם היא ט"ס. 14. ל"ל כיון דקותר.

פי' הרא"ש

דוקא ההפסקה גורמת: ה"ג אמר הריני נזיר לאחר וכ׳ז יום ומעכשיו נזיר עולם מי חי עליה או לא. את״ל הריני נזיר לאחר (כ׳) יום ומעכשיו ק׳ רחיילי ק׳ יום מעכשיו אפשר לו לקיים כל משפט נזיר׳ שלאחר כ׳ יום כי אחרי ההשלמה של נזירות ק׳ יגלח יביא קרבנותיו של ק' ושל נזיר שלאחר כ׳. או לאידך פי׳ יגלח אחר נזירות שלאחר כ׳ ויביא קרבז ויגלח שנית אחר השלמת הק' אבל הכא אי חייל נזיר עולם מיד שוב לא יגלח לעולם. ומיירי כגון דאמר ומעכשיו נזיר לעולם דאותו אינו מגלח לעולם. אבל נזיר עולם מיקיל בתער. ליה לעיל בפ״ק. ואת״ל כיון דאפשר לאתשולי חיילא. כלומר לא תמנע נזיר לעולם מלחול לאלתר משום בטול נזירות שלאחר

את"ל נזירות מועטת כיון. דאילו מתחיל מעכשיו למנות לא מייתרי ליה מהאיך נזירות אלא עשרה ימים ולא הוי בהן כדי גידול שיער דחין תגלחת פחות משלשים: לא סלקין ליה הלין עשרה. למנין מירות דהא לית בהו גידול שיער הילכך לא חיילי ליה מעכשיו אלא לאחר עשרים יתחיל למנות שתי

מירות ויהא מגלח בינתים. ואי אמרת

תפשוט ממתני' דקתני מניח את שלו

ומונה את של בנו ואח"כ משלים את

שלו ואע"ג דלא מייתרי משלו אלא

עשרה ואפי׳ הכי חיילי הא לא אזדמי

דאילו התם כיון דאמר הריני נזיר

סתם לכשיהא לי בן לא נחית למניינא

דלא קאמר אימת בי (אי לאחר עשרין

וחמשה) (6) הילכך האי דהדר

ואמר הריני נזיר דינא הוא דליחול

עליה לאלתר דדילמא לא יהא לו בן

עד לאחר שלשים דלא מייתרי כלל

ואישתכח דמלאלתר הוה ליה למימני

נזירות שלו א"נ זמנין דלא יספיק

למימני את שלו קודם שנולד לו בן

כיון דאי אפשר ליה בגילוח כדפרישית

לעיל גבי מתני׳ כנזירות אחת דמי

אלא הכא דקא נחית ליה למניינא

דאמר לאחר עשרים איכא לך למיבעי

בהכי בעיין כיון דעשרים יומין כו':

ואת"ל. היכא דאמר (כ) מעכשיו

פו מחה כיון דהפשר למימני מעכשיו

עשרים ולחחר דמונה ליה שלשים אפשר למיהדר ולמימני תמנין

משום דאיכא גידול שיער לבסוף חיילי להו מהשתא אכתי תיבעי לך

הא אמר הריני נזיר לאחר עשרים ומעכשיו נזיר עולם מהו בו כיון

דלנזירות עולם לית ליה הפסק דהיכא דאמר מעכשיו מאה יום הוא

דאיכא למימר דמונה עשרים ואח"כ מונה שלשים ואח"כ מונה שמונים

דודאי חיילא עליה לאלתר מכי אמר מאה יום משום דכיון דאית להו

הפסק לסוף מאה הילכך הכא נמי אפשר למפסקינהו מחוכן אבל הכא דאמר מעכשיו נזיר עולם דנזיר עולם אין לו הפסק והאי

דמגלח משלשים לשלשים היינו טעמא משום כובד ולא משום דליהוי

הפסק וכיון דאין לו הפסק לא פסקינן להו מתוכן וכיון דלא אפשר

בלא הפסקה לא תיחול עליה נזירות כלל עד לאחר עשרים דלימני

שלשים של נזירותו ברישה: ואת"ל. לענין כולהו שהילתה לענין נזירות

מועטת דולנזירות מחה חו לנזירות עולם (נו: כיון דחפשר ליה

לאימשולי. אההוא נזירות שקבל עליו לאחר עשרים ליחלו להו כולהו

מהשתא אכתי תבעי לך אמר הריני וזיר שמשון לאחר עשרים יום

ומעכשיו מיר סתם מהו: הכח. במיר שמשון דלח אפשר לאיתשולי

עליה משום דשמשון לא הוה נדור אמרינן כיון דלא אפשר לאיתשולי

עליה אנזיר שמשון לא חיילא ההוא נזירות סתם (ד) הזדהואיל דסוף

עשרים לא שלמי או דילמא חיילא: אמר הריני כמשה בשבעה

באדר. דמשמע כמשה שנפטר בשבעה באדר א! ושוב לא שתה יין מי

הוי לשון נזירות או לא: נטמא בימי בנו. האי דאמר הריני נזיר

כשיהא לי בן ומיר סתם התחיל מונה את שלו ועד שלא השלים את

שלו נולד לו בן מניח את שלו ומונה את של בנו ואם נטמא בחוך

ימים הללו חשמנה לבנו: ר' יוחנן אמר סוחר. אף אותן ימים

שמנה כבר על שלו בן דכיון וודאפילו מנה את שלו אינו מגלח

בינתים כנזירות אריכתא דמי וסותר את הכל: וריש לקיש אמר

אינו סוסר. את שלו דנזירות דידיה לחוד ודבנו לחוד:

את"ל נזירות מועמת כיון דעשרה יומין הוא דיתרין לא סליק ליה הלין עשרה ודאי נזיר מאָה יום כיון דאית ליה תמנין יומין לבסוף םלקין ליה או לא ואת"ל חיילי אמר הריני נזיר לאחר כ' יום ומעכשיו נזיר עולם מהו מי חיילא עליה או לא את"ל הכא כיון דאפשר לאיתשולי חיילא אמר הריני נזיר שמשון לאחר עשרים יום ומעכשיו נזיר סתם מהו הכא לא אפשר לאיתשולי מי חיילא יאו לא אמר כמשה בשבעה באדר מאי פשום מינייהו קדמייתא יהריני נזיר לאחר עשרים יום ומעכשיו מאה יום ימונה עשרים ואח"כ מונה שלשים ואח"כ מונה שמונים כדי להשלים נזירות ראשונה נטמא בימי בנו רבי יוחנן אמר יסותר ריש לקיש אמר אינו סותר רבי יוחנן אמר סותר החדא נזירות אריכתא היא ריש לקיש אמר אינו סותר נזירות דידיה לחוד [']ודבריה לחוד

עשרים יום דהשתא הקדים המאה יום [אי אמרת] חיילי מהשתא אי לא [ושמא] דה"ה דמלי למיבעי הכי וחדא מנייהו נקט. הגה"ה: אמר הריני נזיר לאחר עשרים יום ומעכשיו נזיר לעולם. דרינו אם הכביד שערו דמיקל ומביא שלש בהמות:

זממא

מועטת מוירות עליה מהשתח או לה את"ל דבין נזירות מועטת ובין מירות מרובה מהשתא חיילא משום דכי מטו עשרים ויחול נזירות לא הוי הפסק כולי האי שהרי דמי הוא לנזירות דמאה אבל הכא אי חיילא מהשתא נזיר עולם נזירות דאחר עשרים אינו כיולא בו כלל והוי הפסק הילכך לא הוי נזיר עולם כלל עד שישלים נזירותיו ובהנך עשרים קמאי יהיה מותר ביין ובתגלחת ובטומאה או דילמא דמ"מ יחול מהשתא נזיר לעולם וכי אתו עשרים ימנה נזירות שלשים יום ומגלח למ"ד נזיר עולם מיקל אחר שלשים יום או אחר ג'[ש"א] למר כדאית ליה ולמר כדאית ליה (לעיל דף ה.) ג] דחזיא לנזירות עולם שהתחיל ולא חשיב הפסקת נזירותו כיון שבידו לשאול על נזירות של שלשים יום והיה עושה נזירות עולם לפניו בלי הפסק הילכך ד] אסר אפילו לא שאל על מירות [דל' יום] יחול עליו מיר עולם מהשתא וה״ה דמלי הן למיבעי אי אמר הריני נזיר לאחר כ' נזיר עולם € ומעכשיו נזיר סתס: ואת"ל הכא ודאי כיון דאפשר לאתשולי אנזירות שיחול לאחר עשרים יום הכאד ין חיילא נזיר עולם ומהשתא יכול לשאול אנזירות דבתר עשרים ולא תהיה הפסק כלל בתוך נזירות דנזיר עולם:

אמר הריני נזיר כשמשון לאחר עשרים יום ומעכשיו נזיר סתם. הכא ודאי לא אפשר לאתשולי אמירות שמשון שיחול עליו אחר [עשרים] הילכך לא יחול עליו סתם נזירות בהגך עשרים כלל הואיל ולא מלי להשלים בהנך עשרים סתם נזירות דהויין שלשים יום ויהיה מותר ביין ולטמאות למתים בהנך עשרים ואח"כ יתחיל מירות שמשון י] [וידחה] סתם מירות כיון דלא אפשר להשלימו הפיד

אהפסקת מירותו או דלמא סוף סוף חייל עליה סתם מירות בתוך עשרים יום ונהי דלא מלי לגלח לסוף עשרה דלאחר עשרים דהא חל נזירות שמשון מ"מ כל דין נזירות שיכול לנהוג ינהוג כגון איסור יין וטומאת מתים 🗖 ואחר עשרים יפסיק נזירות זה ויתחיל נזירות שמשון דלא קפיד 🖆 אפי׳ אהפסקת נזירותו אבל לא מלי למיבעי היכא דאמר הריני י] סתם לאחר [כי] ומעכשיו נזיר שמשון דודאי חייל עליה לאלתר נזיר שמשון דכיון דמלי לאתשולי אסתם נזירות לאחר עשרים ישאל עליו ולא יהיה הפסק במירות שמשון והך בעיא לא מצי בעי במיר עולם כגון דאמר הריני מיר עולם לאחר ןעשריםן ומעכשיו מיר ןסתםן דודאי חייל עליה מיר סתם מהשתה כיון דאפשר היתשיל אנזיר עולם הבה לחול עליו אחר עשרים שישאל עליו וישלים סתם נזירות דדותה הנזיר שמשון מיבעיא דלא אפשר לאיתשולי עליה וה"נ משמע בפ"ג דמכות (דף כב.) אמתני" דיש חורש חלם אחד דנזיר שמשון לא אפשר לאתשולי מיר עולם אפשר אתשולי: אבור במשה בז' באדר מהו. דביום הוולדו דהיינו בז' באדר שמחה גדולה וביום מותו בז' באדר מסתמא רבים נדרו בנדר" ורבו נזירים בישראל מחמת לער והוא אמר בסתם אהא היינו כמו שהיה דורו של משה בז' באדר ביום מותו ומזירות קבל עליה או כיוסיי הוולדו קאמר ושמחה קבל עליה וק"ק למ"ד (זכחים דף קיז.) נדרים ונדבות בי לא קריבין בבמה א"כ אותם שנדרו בנזיר בפטירת משה רבינו הא היו נזירים כל ימיהם ולא יכלו להקריב קרבנות דקרבן נזיר נידר ונידב2י הוא ° ולא היה היתר גם בשילה™ וכן קשה מן נזירות דאבשלום: בישות מיהא קמייתא הריני נזיר ובו'. נטמא בימי בנו. אמתני׳ קאי דתנן מניח את שלו ומונה של בנו לריש לקיש נפקא מינה לענין דאם נטמא בימי בנו אינו סותר את שלו ולר׳ יוחנן נמי דסותר היינו דוקא כשפוסק מניינו בן והניח את שלו ומונה את של בנו ועומד באמצע מניינו אז דסותר ביו את של בנו סותר נמי את של מניינו לפי שלא השלים מניינו ואילו היה מונה שני מניינים אחד לו מסויים לעצמו ושוב היה מונה לבנו לעצמו ונטמא בימי בנו לא היה סותר מנין של עלמו לן לגמרי עד שלא התחיל מנין של בנו וריש לקיש אמר אינו סותר אלא נזירות של בנו אבל מה שמנה משלו תחילה אינו סותר אבל ברישא דמתני׳ דקתני הריני נזיר ונזיר כשיהיה לי בן דמונה את שלו ואח״כ את של בנו דאם נטמא בימי בנו ד"ה אינו סותר אלא של בנו דכבר נסתלק לגלח את שלו: הדא נזירות אריכתא היא. שהרי אינו מגלח [אלא] לאחר שישלים שלו ושל בנו ובאמצע נזירותו הוא עומד אבל ודאי נטמא בימי השלמה שלו אינו סותר אלא אותו שלו ולא של בנו: ב"ש הג"ה: נטמא

נטמא

כ׳ דכיון דאפשר לאיתשולי על נזיר שלאחר כ׳ אמרי׳ כשאמר ומעכשיו נזיר לעולם היה בדעתו שיחול מיד ועל נזירות שלאחר

דיה. כלומר תחילה שאל במירות מועטת ושוב שאל במירות מרובה באם תמצא לומר דאפילו את"ל דנזירות מועטת לא חיילא כיון דעשרה יומין לבד הוא¹ לא סלקי הנך עשרה שישלים אחר עשרים² לאילטרופי לעשרים שספר מתחילה משום דהנך עשרה לא חזו לנזירות לחודייהו ולהכי לא ניחא ליה להפסיק נזירותו אלא אלו עשרים יום רולה שיהיו

פנויים ויהיה מותר ביין ובתגלחת וליטמאות למתים אכתי מיבעי ליה לנזירות מרובה דמאה יום כיון דאי חיילא השתא כ' יום אכתי פשו להו פ' יום אחר נזירות דל' יום דחזו לנזירות לחודייהו ומצטרפי שפיר להני עשרים יום להשלמת ק' יום וימנה [כ'] יום ושוב מונה ל' יום ומגלח ויבית קרבן ושוב מונה פ' יום להשלים התחה יום ויגלח שנית ויביח קרבן ולא קפיד אהפסקת נזירות או דילמא אפ״ה לא חיילי כיון דלא שלמי מאה יום בהנך [כ'] יום ואין רלונו להפסיק מירותו ומסתמה בשעת קבלה היה בדעתו [בכ']3 יום קמחי יהיה מותר ביין ובתגלחת ובטומחה ואחרי כו יעשה שלשים יום ויגלח ויביא קרבן ושוב יעשה מאה יום רלופין ויגלח ויביא קרבן: הגה״ה ול"ע אי מלי למיבעי היכא דאמר הריני מיר מאה יום ומיר לאחר

ליינה לאיר שונם דינוסקות כלייל: ז] ד"ה אמר הריני נזיר כשמשון וכו' ואח"כ יתחיל שמשון וידחה. מלת טירו שמטון דילוט. מכת וידחה נמחק ונ"ב מדחל כל"ל ור"ל דאותן כ' יום יהא מותר ביין וטומאה וגילוח ואחר כ׳ יתחיל סתם נזירות ל' יום ומדחל הסתם נזירות אח"כ יחול מירות שמשון וכמ"ש מוס' לעיל ד"ה בעי רבא ובד"ה חדא מגו חדא א"מ: ה] בא"ד ואח"כ יפסיק נזירות זה כל"ל: ש] בא"ד ויתחיל נזירות שמשון דלא קפיד אפי׳ אהפסקת. תיבות אפי׳ אהפסקת נמחקו ונ״ב אפי׳ אהפסקת נמחקו ונ״ב אגילוח בהפסקת כל״ל ור״ל דאחר כ' ימים יסיים סתם נזירות דהיינו עוד י' ימים יגלח בסוף ואח"כ דהיינו אחר לחיים מלות גילוח בסוף טקיים מולות היחוז בשוף נזירות שלו מ"מ אינו קפיד על זה אלא מה שיוכל לקיים מקיים ודו"ק א"מ: י] בא"ד אבל לא מלי למיבעי היכא דאמר הריני נזיר סתם כל"ל: ב] ד"ה פשוט מיהא קמייתא וכו׳ כשפוסק מניינו והניח תי׳

עין משפמ

גר מצוה

בו ב מיי שם הל"ט וע"ש:

בר ב מיי שם הלכה ו ז: בח ג מיי שם הלכה ו ז: במ ד ה מיי שם הל"ג:

הגהות מהר"ב

רנשבורג

א] רש"י ד"ה אמר הרינ

כמשה בז' באדר וכו' ושוב לא

ד"ה אמר כמשה א"מ: ב] ד"ה ר' יוחנן וכו' דכיון דאפילו מנה. נמחקו ונ"ב

דאילו מניח את שלו וכו' כצ"ל

למימ: ג] תום' ד"ה מי חיילא וכו' דחזיא. מלת דחזיא נמחק

ונ"ב דרמים כנ"ל ה"מ:

ול"ב דומים כנ"ל ח"מ. ד] בא"ד גלי הפסק הלכך אסר. מלח אסר נמחק ונ"ב

אמרינו כצ"ל: הן בא"ד וה"ה

חיילא נזיר עולם דמהשתא

פי' הרא"ש (המשך)

והניח נמחק ונ"ב ומניח כל"ל: ל] בא"ד לא היה

סותר מנין של עלמו שהרי השלים מנין של עלמו לגמרי כל"ל א"מ:

י. כ' ילך אצל חכם ויתיר . והרי הוא כאילו קיים אמר יום ומעכשיו נזיר סתם מהו מי אמרי׳ יתחיל מעכשיו נזיר סתם ולאחר כ׳ יפסיק נזירותו ויתחיל נזיר שמשון ולא יגלח לעולם או שאלה לנזיר שמשוז כדאיתא שאלה לנהיה שמשון כו איתא פ' בתרא דמכות לא חיילא עלי' כלל נזיר של ל' יום. וי"מ הריני נזיר לאחר כ׳ יום ומעכשיו נזיר עולם דדינו דהכביד שערו מיקיל בתער ומביא ג' בהמות מי חיילי. את"ל דבין נזיר מרובה בין נזיר מועטת חיילי. וכי מטו כ׳ יום מפסיק. שאני התם דלא . הוי הפסק כולי האי דדומה הוא לנזיר א׳ דבני חדא בקתא . אינון. אבל הכא אי חייל הוי הפסק ל): כולי דדומה נזיר עולם עד אחר שישלים נזירותו שלאחר כ׳ יום או וכי מטו כ' יום יפסיק וימנה נזירותו ויגלח ויחזיר לנזיר עולם כיון דאפשר לאתשולי׳

. אנזיר דלאחר כ' ולא הוי הפסק כלל. וה"ה דהוי מצי למבעי הריני נזיר עולם לאחר כ' יום ומעכשיו נזיר סתם דמצי נמי לאתשולי אנזיר עולם: אמר כמשה בז' באדר מהו. מי אמרינן דהוי קבלת נזירות דמסתמא ביום שנפטר משה רבינו